

hvilke Underretterne tiltrædes af 2 Lægmænd (de saakaldte Meddomsretter, Schöfengerichte).

Herefter indskrænke Spørgsmaalene om Retternes almindelige Kompetence sig i første Række til følgende to:

- I. Hvorledes skal Grænsen drages mellem Underretssager og Landsretssager?
- II. I hvilke Landsretssager skulle Nævinger deltage?

ad I. Det naturlige Inddelingsgrundlag danner Straffens Størrelse. Da der imidlertid paa det Stadium, hvor Kompetencespørgsmaalet skal have sin første Afgørelse, ofte ikke kan have noget sikkert Skøn over, hvor stor Straffen i Tilfælde af Domfældelse in concreto vil blive (jfr. nærmere neden for), vil dette sige det samme som, at *Strafferammen* i det Straffebud, i Henhold til hvilket der rejses Tiltale maa blive det afgørende. Herved skal da straks bemærkes, at ikke just hver enkelt Paragraf i Straffeloven eller andre Love indeholder een Strafferamme og kun een saadan, men at en selvstændig Strafferamme derimod antages at foreligge overalt, hvor Straffen er foreskrevet for visse, ved bestemt præciserede Betingelser karakteriserede, forbryderske Handlinger, medens en almindelig Henvisning til Straffens Forhøjelse under skærpene eller Formindskelse under formildende Omstændigheder efter et almindeligt Skøn ikke betragtes som nogen særlig Strafferamme, men kun som ligefrem Bestanddel af den Regel, hvortil saadan Tilføjelse knytter sig (jfr. Udkastets § 277). Saaledes indeholder f. Eks. Straffelovens § 98, 1ste Stykke, kun een Strafferamme, § 243 kun een Strafferamme, § 268 ligeledes kun een Strafferamme, medens paa den anden Side § 103 indeholder 5 Strafferammer, § 150 3 Strafferammer, § 160 4 Strafferammer, § 176 sammenholdt med de Paragrafer, hvortil henvises, en Række selvstændige Strafferammer, § 274, 2det Punktum, en særlig Strafferamme, og saa fremdeles. I Overensstemmelse hermed ere de i Udkastet brugte Udtryk: „for hvilket Straffen ikke kan overstige“, „som falder under en Straffebestemmelse, der hjemler“, „for hvilket Straffen er bestemt til“ og lignende Betegnelser for Strafferammen at forstaa.

Men staar man nu over for den Opgave at dele samtlige i Lovgivningen forekommende Strafferammer i to Grupper, ville de forskellige Straffearter, der hjemles, frembyde tilstrækkeligt Grundlag for en Sondring; yderligere at se hen til de for-

skellige Straffegrader, vil blot føre til unyttig Komplisering.

Med Hensyn til de forskellige Straffearter synes det nu klart, at Sager, i hvilke Straffen ikke kan overstige Bøder eller de mildere Former af Fængsel (simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fængselkost), naturlig høre hjemme for Underretten, og omvendt Sager, i hvilke Straffen kan blive Livsstraf eller Strafarbejde, nærmest maa høre hjemme for Landsretten. Vanskeligere stiller det sig med Hensyn til Vand-og-Brød-Straffen. Skønt denne ordentligvis fremtræder som en haard og stræng Straf, der tilmed i den almindelige Bevidsthed har en særlig vanærende Karakter, kan der dog umulig være Tale om til Landsretten at henlægge samtlige de mangfoldige Tilfælde, hvor Strafferammen ved Siden af andre Straffearter nævner Vand-og-Brød-Straffen. En Sondring maa gøres, og denne har man da ment at maatte gøre saaledes, at de Tilfælde, hvor Vand-og-Brød-Straffen er hjemlet i Forbindelse med anden Fængselsstraf (derunder de mange Tilfælde, hvor Straffeloven giver Domstolene Valget mellem de tre Fængselsarter, og hvor Normalstraffen altsaa ikke kan betragtes som liggende ved Straf af Vand og Brød, men netop ligger lavere), henlægges til Underretten, medens de Tilfælde, hvor Strafferammen nævner Vand-og-Brød-Straf i Forbindelse med Strafarbejde, og hvor Normalstraffen saaledes netop ligger ved Vand og Brød eller højere, henlægges til Landsretten*).

Man kommer saaledes til en Inddeling, der henlægger de Sager, i hvilke der ikke kan blive Tale om højere Straf end Vand og Brød, til Underretten, og de Sager, i hvilke der kan blive Spørgsmaal om højere Straf end Vand og Brød, til Landsretten.

Heri er der dog Grund til at gøre et Par væsentlige Modifikationer. En stor Mængde Forbrydelsesbegreber rumme jo nemlig i sig Forbrydelser af den forskelligste Betydning, og særlig gælder dette selvfølgelig om dem, hvis Strafferamme spænder over et Omraade fra de ringeste Straffearter (Formuestraf, simpelt Fængsel etc.) til Strafarbejde. Den strafferetlige Karakter af en Forbrydelse som f. Eks.

*) Hvor man vil lægge det Tilfælde, at der er foreskrevet Fængsel paa Vand og Brød som eneste Straf, er temmelig ligegyldigt, da Straffeloven kun kender eet Eksempel herpaa og tilmed et lidet praktisk (§ 183 in fine).